

[Kirkeministerens.]

så hurtigt som muligt. Viser det sig, at der virkelig, som det hævdes, er fare for nedstyrtning af loftsbjælker, rykker sagen ind under den kategori, som kan komme i betragtning ved tillægsbevillingsloven. I modsat fald vil jeg ikke kunne love mere, end at den vil blive optaget til drøftelse igen, når der skal tages stilling til finansloven for 1955—56.

Endelig vil jeg gerne sige et par ord til det ærede medlem hr. Baagø-Hansen, der under sit indlæg i finanslovdebatten gjorde nogle bemærkninger om min, som han udtrykte sig, besynderlige udtalelse om nedbrydning af autoritet. Han gjorde det for at give mig anledning til fra denne talerstol at gøre nærmere rede for, hvad jeg egentlig mente, og det ærede medlem føjede endda til, at han forventede, at jeg ville fremsætte en udtalelse. Jeg ved ikke, om der i denne tilføjelse lå en bekymring for, at jeg eventuelt ikke ville svare. Det ærede medlem kunne i så fald have sparet sig denne ængstelse. Jeg vil meget gerne svare, jeg vil endda gå så vidt, at jeg vil takke det ærede medlem, fordi han stillede dette krav til mig, og ganske specielt fordi han stillede det i sammenhæng med spørgsmålet om opdragelsen på vore børnehjem. Det er nemlig helt rigtigt set, at der begynder spørgsmålet om forståelsen af autoritetsbegrebet. Det begynder mellem barn og opdrager, det være sig i det private hjem, de forskellige opdragelseshjem eller i skolen, og det ender her på det politiske forum. Der er en meget nøje sammenhæng mellem den formning af mennesket, vi tilsigter gennem opdragelsen af vore børn, og det menneskelige samfund, vi som politikere er med til at forme. Derfor kunne det ærede medlem ikke give mig et bedre udgangspunkt for at svare, og jeg tror, at hans forargelse over min udtalelse til syvende og sidst er udtryk for en dybtgående forskel mellem konservativ og socialistisk menneskeforståelse og samfundssyn.

Det ærede medlem citerede et gammelt ord, som siger, at den, der ikke vil høre, må føle, og det vil sige det samme som, at den, der ikke lærer at lyde, må føle. Det skal vel videre sige så meget som, at spanskrøret kan vi ikke undvære i opdragelsen.

Kender det ærede medlem virkelig ingen eksempler på, at det at have lært at lyde som barn har ført i ulykke? Ved han ikke, at misforstået strenghed og disciplin i masser af tilfælde har ført unge ud i trods og tøjlsløshed? Det er mærkeligt. Jeg tror forøvrigt også, at misforstået frihed, det, man kunne kalde dimensionsløs frihed, kan føre børn og unge ad gale veje. Men da jeg nu gerne ville have, at det ærede medlem skulle komme til at forstå lidt af, hvad jeg mente med min meget omtalte bemærkning om, at jeg synes, det er en god samfundsgerning at nedbryde enhver form for autoritet, og da jeg samtidig er klar over, at han selv er af den opfattelse, at lydighed mod autoriteter er en nødvendighed for et velordnet samfund, så faldt det mig ind, at det måske var værd at undersøge, hvad begrebet lydighed egentlig indebærer. Jeg mener jo heller ikke, at man i et samfund kan undvære fællesregler, som forpligter os alle. Hvori ligger da forskellen i vor opfattelse?

Jeg tror, vi kan finde frem til den, hvis vi gør os klart, at det gamle danske, oldnordiske ord for „at lyde“ har en dobbelt betydning. Det omfatter både det „at lystre“ og „at lytte“. Det ærede medlem sagde meget rigtigt, at hvilken form en autoritet end har, som man skal adlyde, så skal den naturligvis ikke bestå i fysisk overlegenhed og fysisk magtanvendelse. Så kan jeg blot, i parentes bemærket, ikke forstå, hvorfor det ærede medlem er så vred over socialministerens afskaffelse af spanskrøret, der jo er fysisk magtanvendelse der, hvor den personlige myndighed glipper, men lad det nu være.

Jeg tror, det er afgørende, om vi opfatter lydighed overfor autoriteterne som en lystren eller en lytten, og når jeg drager til felts mod autoritetsbegrebet, er det, fordi det i tidens løb er stivnet omkring grundbegrebet „at lystre“. Det viser også et gammelt ord som det, at man må føle, hvor man ikke vil lyde.

„I et velordnet samfund“, sagde det ærede medlem — jeg beder om den højterede formands tilladelse til at citere —

„findes der en hel del autoriteter, som vi må bøje os for, selv i denne sal har vi